

SEVGİ SAYGI
Turne
Dedektifleri

*Hayatımdaki iki çokbilmiş,
Püren ve Müren için...*

BÖLÜMLER

Rüya-m Kâbus Oldu	9
Katili Gördüm	17
Uçan Halı Havalanmaya Hazırlanıyor	28
Eyvah! Anneannem!	38
Gün Bitmeden Kayıplar Bitmez	44
Geçmiş Macera	53
İntikam Soğuk Yenen Bir Yemektir	62
Yolculuk Başlıyor	71
Deniz'e Bir Haller Oluyor	79
Dünyada Bir İlk	86
Günün Sürprizi: "1 Nisan Şakası"	97
Kamp ve Yeni Planlar	103
Sinek Küçüktür Ama Mide Bulandırır	112
<i>Mobbing</i>	119
Polisle İlk Temas	126
Yamuk Çizgimiz Bile Yarım Kalıyor	136
Kanıtlar Ortaya Dökülünce	143
Çözüm mü, Hayal Kırıklığı mı?	151
Dedektiflik Gelip Bizi Buldu	159
Gerçek İlgi Güzel Şeymiş	167
Dananın Kuyruğu Kopuyor	172
Deniz, Güneş, Kum ve Aşk	180
Gerçekleri Öğreniyoruz	188
Oyunumu Yazıyorum	195

Rüya-m Kâbus Oldu

Taş binanın kocaman ahşap kapısı, iki kanadını tutan adamlar tarafından açılır açılmaz, inekler ve boğalar olanca hızlarıyla fırladı. Çayıra doğru böğürerek, çifteler atarak, zıplayarak, birbirleriyle dalaşarak koşuyorlardı. Sosyal medyada görmüştüm bu kısa filmi. Okulun yaz tatiline girdiği gün bahçeye çıkışımız da aynen buna benziyordu. Hurraaa! Bu çılgın kalabalıkta birini görmeye çalışırken ben de o boğalar gibi çifte atmak, karşıma çıkanlara toslayıp kendime yol açmak istiyordum. Tos yiyen ben oldum. Biri omuzuma vurdu, sonra da çekip kendine doğru çevirdi.

“Oyunu yazıyor musun?” diye sordu Deniz. Her zamanki gibi meraklı ve sabırsız.

“Başladım,” dedim. “Adı, *Cinayeti Gördüm.*”

“Vaaay! Polisiye ha! Harika! Yazdıklarını ver-

sene okuyayım. Kaç sayfa yazdın?” Asla kurtulamazsın Deniz’in elinden.

“Hiiiç,” dedim. “Henüz adını buldum. Cinayeti bulamadım.”

“Çok gıcıkısın be Fırat!” Yaşasın! Sinirlenince çekip gider. Yanılmışım.

“Turneye-çıkacak-tiyatro-grubunun-oyununu-henüz-yazmamış-yazarını-boğan-oyuncunun-cinayeti’ni yazsan?”

Rüya geliyordu karşıdan, adam hâlâ tepemde. “Olur olur... harika olur hem de,” deyip geçiştirdim. Tam Rüya’ya doğru gideceğim, koluma yapıştı.

“Babama söyleyeceğim, haberin olsun. En iyisi o bize bir oyun bulsun.”

“Tamam, bulsun. Rüya geliyor oğlum ya... Düş yakamdan!” Kolumu silkeleyip kurtardım.

“Akşamı kadar bir şeyler düşünsen iyi olur.” Tıpkı babası Sedat Abi. Onun gibi konuşuyor, onun gibi yönetmenlik taşıyor. Yine turne ve Deniz felaketi başlıyor. Neyse ki Rüya var. Deniz’i dinlemek yerine Rüya’yı düşünürüm.

“Ne demek bu Fırat: *Okul başladığı zaman buluşmak üzere!?* Koca yaz tatilinde hiç mi görüşmeyeceğiz? Ne kadar saçma!” dedi Rüya, merhaba bile demeden. Elinde, hediyesine iliştiirdiğim kart vardı. Suratıma suratıma sallıyordu.

“Ama Rüya...”

“Ben ne yapacağım buralarda?”

Rüya güzel bir kız. Hatta çok güzel... Hatta okulun en güzel kızı... Ama karşımdaki bu surat! Aman Tanrı’m! Karşımda bir cadı var!

“Ama Rüya... bizimkilerin tiyatrocunu bildiğini biliyorsun. Okullar kapanır kapanmaz turneye çıktıklarını da biliyorsun! Deniz’i, Ulaş’ı, Ceren’i de tanıyor. Yani biz, hepimiz...”

“İyi, tamam, biliyorum. Hepsi sizin tiyatro grubunun çocukları. Ne yapalım yani?”

“Ama Rüya...”

“*Ama Rüya, ama Rüya...* Başka bir şey bilmez misin sen?”

“Bırakmıyorsun ki anlatayım. Ailelerimiz turneye giderken biz de onlarla gidiyoruz. Okul açılana kadar turnedeyiz işte... mecburen...”

“Bu sene gitme! Şart mı yani?”

Kendimi akıllı sanırdım. Böyle tuhaf sorulara verecek iyi bir yanıtım olmuyor nedense. Önce en basiti geliyor aklıma. “Evet, şart.”

Tabii ki, bu ikna edici olmadığı gibi... “Peki, öyle olsun Fırat. Buraya kadar. Beni bir daha arama!” diye karşılık alıyorum.

Sırtını döndü, gidiyor işte!

Her şeyi berbat ettim. Hayır, ben berbat etmedim, hayatım etti. Çok saçma, hayatım nasıl ber-

bat edebilir her şeyi? Kim berbat etti peki? Kafam karıştı. Okul boşalmak üzere ve ben oracıkta dikilip kaldım. “Boş ver, turnede yeni bir sevgili bulursun,” dedi yanımdaki ses. Püren. Çokbilmiş kız kardeşim.

“Ben sana insanları gizli gizli dinleme, demedim mi? Ne zamandır bizi gözetliyorsun?” Kızgınlığımı birinden çıkarmam lazım.

“Dinlemedim. Yanınıza gelirken son söylediğini duydum. Yetmez mi?” dedi. Bal gibi yeter. Rezil oldum. Bu çokbilmiş şimdi herkese yetiştirir!

“Yanımızda dolanmayacaksın da demiştin sana!”

“Çok meraklıydım sanki sizin yanınızda olmaya. Annem gönderdi. Arabada bekliyor.”

Eyvah annem! Normal zamanda çok şeker bir annedir ama... normal zamanı az olur. Tam da bugün çok güzel olacak derken! Keşke şu an turne otobüsüne binip köylere gitseydik. Yalnız kalabildiğim yerleri ancak oralarda buluyorum. Bir tarlanın ortasında, bir derenin kenarında kurbağalarla ya da bir tepedeki ağacın altında oturup ağlamak isterdim şimdi.

Kız arkadaşım beni terk etti!!! Yalnız bırakın beni!!!

Arabaya binmeden Püren’in kulağına, “Anneme tek kelime söylersen...” –Sesimi kötü adam

sesine benzetsem de, filmlerde tehditlerin devamı, *seni öldürürüm, gömerim*, falan olur. O kadar abartmaya gerek yok. Sonuçta o benim küçük kız kardeşim– “seni fena ısırırım!” demekle yetindim.

Gerçekte, beni ısırın hep Püren olur. Keşke anneme haberi yetiştirse de, ben de bütün ısırıklarının, hatta Rüya’nın acısını ondan çıkarsam.

“Aman da aman! Bebeklerim gelmiş, okullar da bitirmişler.”

“Okul bitirmedik, sınıf geçtik anne,” dedim. Hiç umursamadı.

“Sevgilin nerde? Hani benimle tanıştıracaktın bugün?”

“Yaa, anne! Sevgilin falan deme!”

Bunlar hep Püren yüzünden! Bizim evin, aynı zamanda okulun da *haberci kuşu*. (Twitter dediğimde havalara giriyor. Kuş dersem bozuluyor.)

Rüya’ya kaç yıldır bayılıyordum. En sonunda, bu yıl konuşma cesareti bulmuştum. Küçüklükten beri bizimkilerin Uçan Halı Tiyatro Topluluğu’nda sahneye çıkarız ya da sahne arkasında ders çalışırız. Yani bütün işleri, konuşmak, kendini ifade etmek olan insanların arasındayız. Oyun uygunsa, sadece çocuk oyunlarında değil, yetişkin oyunlarında da rol alırız.

Tiyatro sahnesinde edindiğim hünere, derslerde gösteririm. Öğretmenlerim ve arkadaşlarım

etkileyici konuştuğumu söyler. Hele şiir okurken, sınıftaki kızları görmelisiniz. Ama Rüya'nın karşısında bütün yeteneklerim, etkileyciliğim falan toz olup uçtu. "Rüya... şey, biliyor musun, ben şey... şey? Şey yani... sinema falan yani... ben... şey... ben..." Böyle salakça *şeyler* söyledim işte. Sırtıp duruyordu karşımda. "Tamam tamam, şapşal şey," dedi. "Cumartesi sinemaya gideriz. Ama benim istediğim filme." Sonra da dönüp gitti. (Düşünürken birden uyandım. Son sözü hep o söylüyor ve dönüp gidiyor. Bana da arkasından bakmak kalıyor. İlginç!) O gün eve geldiğimde, kutlama vardı, aman-da-aman-oğlumun-artık-bir-sevgilisi-var kutlaması. Haberci Kuş, mesaj atmış bizimkilere! *Sevgili* lafına o günden beri gıcık olurum. Daha kızla doğru dürüst iki laf bile edememiştim ki!

Tabii aklımdan bunlar geçerken, anneme cevap vermekte beş saniye gecikmiştim.

"Neden suratın asık? Ne oldu? Sınıfta mı kaldın? Hiç önemli değil. Ne yapalım, bir sene daha okursun. Daha çok çalışırsın. Sana sessiz bir yer ayırırız tiyatrodan, istediğin kadar test çözersin. Biz de yardım ederiz!" Annem planlarını soluk almadan sıralarken, ağzımı açmaya bile fırsat bulamadım ve tabii haberi yetiştirmekte gecikmedi Püren.

"Sınıfını geçti anne, ama sevgilisi onu terk etti."

Eyvah, dememe kalmadı, annem sürücü koltuğundan arkaya, yanıma zıplayıverdi. Bunu nasıl başarıyor, hiçbir zaman aklım ermedi. Üç saniye içinde annemin kollarında paket olmuştum.

"Anneee! Ne yapıyorsun? Millet görecekti bizi!"

"Umurumda mı? Benim bebeğimin kalbini kırmışlar, milletin ne diyeceğine mi aldırırım ben! Ah, canım benim! Canın çok yanıyor, değil mi? Geçer annem, geçer bi' tanem. Bu ilk ama son olmayacak. Bilmiyorsun henüz. İlk olduğu için acın büyük olur ama... alışacaksın. Hayat böyle benim güzel oğlum."

"Anne... nefes alamıyorum..."

"Acın bu kadar büyük demek! Seni rahatlatmak için ne yapmalı? Bir yerlere gidelim. Nereyi istersin?"

"Anne, çok sıktın, ondan nefes alamıyorum."

Nihayet kurtuldum kolların kışkacından. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim!" dedim telaşla. Teselli etmesi canımı daha çok acıtıyor ama söyleyemem, alınır.

"Hımmm, tabii ki böyle söylersin. Gururun kırıldı."

Tam o sırada, arabanın camını tıklattı bir kadın. "Merhaba, siz Başak Bulut değil misiniz?"

Annem kapıyı açıp çıktı. Arka koltuktan ön koltuğa geçmek için daha normal bir yol seçmiş

oldu böylece. Kadın, annemi üç bölüm oynadığı diziden tanımış. Ne kadar hayran olduğunu söyledi. Annem biraz önce benim için ölüp bitmiyor muş gibi, kadınla gayet neşeli konuştu.

Duygular arası geçişleri çok hızlı yapar bizimkiler. Başkaları için çok şaşırtıcı olsa da biz alıştık. Aslında çok da eğlencelidir. Bizim evde kavgalar da saman alevine benzer. Birden parlar, kısa sürede söner, herkes ne iş yapıyorsa ona döner. Harikadır.

Annem hayranıyla konuşurken, Püren'e çimdik atma fırsatı buldum. "Ah!" diye bağırdı, sonra kıkırdadı. Hak ettiğini düşündüğü zaman ağlama numarası yapmaz.

Kız kardeşimi seviyorum. Çünkü onun ne düşündüğünü, ne yapabileceğini biliyorum. Diğer kızlara benzemiyor, ama büyüyünce o da tuhaf bir kız olacak tabii. Bana ne! Başkalarının sorunu.

Katili Gördüm

Sonunda yola çıktık ve yol boyu annemin, mesleğimizin –bu arada bizimkilere de çoktan karar vermişti– ne kadar değerli ve sevilesi olduğuna dair tiradını dinledik. O daha sürücü koltuğuna oturur oturmaz, biz güneş gözlüklerimizi takmıştık. Dinleyip dinlemediğimizi dikiz aynasından kontrol eder. Gördüğü, simsiyah gözlük camlarımız olur. Bizimse gözümüz, elimiz telefonda.

Belki mesaj atar Rüya. Belki özür diler. Salağım ben!

"Gördünüz, değil mi çocuklar? İnsanlar bizi ne kadar seviyor! Evlerine giriyoruz, onları eğlen-diriyoruz... çoğunlukla ağlatıyoruz... bazen kızdırıyoruz. Ama bizi yine de seviyorlar. Neden, biliyor musunuz?"

Püren'le birlikte, "Neden?" dedik. Sormazsak kurtulamayız elinden.